

eller Aarhus, og medens der ikke heller synes nogen virkelig Grund til at give den, der boer i Berlin eller Leipzig, længere Varsel end den, der boer paa Bornholm eller i Ribe eller Løgstor, og der ikke behøver at gives synderligt mere end 14 Dages Varsel til den, der boer i Paris eller London, stiller Sagen sig anderledes, naar Indstævnte boer dybt inde i Rusland eller i de fremmede Verdensdele. Ganste vist vil det i Reglen aldrig være nødvendigt at give Mars Varsel — som den gjældende Lovgivning fordrer, selv om Indstævnte boer i Malmø eller Hamborg —, men det kan nok blive nødvendigt at give flere Maaneders Varsel, hvor der er langsom og usikker Postforbindelse, og hvor Tiden er om fjærne eller affides liggende Steder. Derfor foreslaas det, at Rettens Formand eller, hvis Retten kun bestaar af en Person, da denne ved Paategning paa Stævningen bestemmer Varslelet. Maa ske vil man herimod indvende, at det er vanskeligt for Retten at bedømme, hvor lang Tid der behøves, men hertil maa svares, dels at Retten altid for at være sikker kan give rigeligt Varsel, dels at formentlig en Vejledning nok vil kunne forstaaes, f. Ex. ved en Fortegnelse over Postforbindelsernes Længde til de fleste Lande i Europa og i de andre Verdensdele, en Fortegnelse, som det formentlig ved velvillig Hjælp af Postbestyrrelsen vil være muligt at staae og som kunde offentliggjøres i Ministerialtidenden eller paa lignende Maade. Under alle Omstændigheder troer Ministeriet, at den foreslaaede Vej er den hensigtsmæssigste, om der end kan indvendes et eller andet imod den, og man har saameget mindre Betænkelighed ved at bringe den i Forslag, som den tilsvarende Bestemmelse for Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn ifr. Lov 19de Februar 1861 § 23 i Slutningen aldrig synes at have medført nogen Ulempe.

Naar det ikke vides, hvor Indstævnte boer eller, dersom han ingen bekendt fast Bopæl har, hvor han opholder sig, hvad man i Lovforslaget i Northed har betegnet saaledes, at det ikke vides, hvor Indstævnte er, — hvorunder ogsaa falde de Tilfælde, i hvilke nogen stævnes efter Frd. 11te September 1839 —, antages Varslelet ligeledes at burde bestemmes af Retten, thi ogsaa her kan der være Forskjelle, som bør tages i Agt, idet det ofte, skjøndt det ikke vides, hvor Indstævnte er, maa formodes, at han er i et fjærntliggende Land, f. Ex. et Sted i Amerika, medens det i andre Tilfælde er i høi Grad antageligt, at han ikke er saa langt borte, f. Ex. maa antages at være et Sted i Sverig, uden at det vides

hvor. Der synes derfor ogsaa her at burde være nogen Afgang til at bestemme Varslelet længere eller kortere efter Tilfældets Beskaffenhed, om der end sjældnere vil være Brug herfor, og om end et mere ensartet Varsel i Pragis vil blive fremherskende.

Den Bestemmelse om Varslelets Længde, som i Henhold til Foranførte træffes ved Paategning paa Stævningen, bør for ret at naa sin Hensigt formentlig som saadan være upaaankelig. Stulde det i enkelte Tilfælde forekomme, at der ved et Feilskøn af Retten er givet Indstævnte et saa kort Varsel, at det trods anvendt Flid fra hans Side ikke har været ham muligt at give Møde efter Stævningen, et vistnok yderst sjælden forekommende Tilfælde, maa der hjælpes herpaa paa samme Maade, som naar Indstævnte ved Stævningens Forhændelse har været fraværende fra sin Bopæl og ikke heller ibrigt har faaet Kundskab om Indstævningen saa betimeligt, at han kunde møde ved Sagens Inkamation og begjære Udsættelse, nemlig ved Bevillinger til i Appellen at fremsætte nye Indsigelser eller efter Omstændighederne ved Bevilling til Sagens Reasumtion.

At Opholdsstedet i Henseende til Stævnevarslelets Bestemmelse regnes for Bopæl, naar Indstævnte ikke har nogen fast Bopæl, men er Bagabond, maa formentlig anses for at være gjældende Ret, men kan dog for Tydelighedens Skyld siges.

De foreslaaede nye Regler, hvis Hensigt er at afkorte det nugjældende, i mange Tilfælde urimeligt lange Stævnevarsel, finde ikke Anvendelse, hvor Citanten efter den gjældende Ret vilde være berettiget til at give et kortere Varsel end det, de nye Regler vilde føre til. Dette finder især Anvendelse, hvor Extraretsvarsel kan benyttes — altsaa i Gjæsterets- og Politisager —, i hvilke oftest Aftensvarsel er tilstrækkeligt. Men selv i Extraretsager kan der forekomme Tilfælde, hvor man efter de foreslaaede nye Regler kan naa til et kortere Varsel end efter den gjældende Ret, f. Ex. naar Indstævnte boer i Udlandet, og efter Lovforslagets Formulering er der da intet til Hinder for, at Citanten kan benytte de nye Regler og altsaa lade Varslelet bestemmes af Retten ved Paategning paa Stævningen.

Da der i Loven af 19de Februar 1861 gives særegne Regler om Indstævninger til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, og disse ikke lade noget tilbage at ønske i Retning af Hurtighed, har man troet at kunne holde Indstævningsmaaden efter denne Lov udenfor nærværende Lovforslag. Dertil kommer, at disse Stævningsregler frembyde saamange